

Liquidar TV3 al País Valencià, sí o sí

El gener del 2007, el govern Camps va engegar una escomesa sense precedents contra les emissions de TV3 al País Valencià. De llavors ençà, s'han succeït tancaments de repetidors i s'ha estret el setge judicial contra Acció Cultural del País Valencià. Mentrestant, la Generalitat Valenciana s'excusa en els impediments tècnics per justificar la seua actuació.

Tot va començar el 10 de gener del 2007. Aquell dia, Acció Cultural del País Valencià va rebre una carta de la Generalitat Valenciana en què li anunciava l'obertura d'un expedient sancionador i era comminada a tancar els tretze repetidors que l'entitat té repartits pel territori valencià, gràcies als quals es pot sintonitzar TV3 al sud del Sènia des de fa 25 anys. Per a ACPV, aquella missiva fou el primer episodi d'un malson judicial i polític que té com a últim objectiu entrebancar tant com es puga l'emissió de la televisió catalana al País Valencià.

Dos anys i mig després d'aquell primer avís, el govern Camps ha avançat en el seu objectiu. Amb l'excusa de l'alegalitat de les emissions de TV3, l'executiu valencià ha avançat cap a l'apagada progressiva del canal català. No és, de fet, la primera volta que des del poder s'intenten anorrear unes emissions que al País Valencià compten amb bona cosa de seguidors. Ho va intentar, el 1985, José Barriónuevo quan era ministre d'Interior espanyol. I ho va intentar també l'anterior president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, amb l'excusa que llevava audiència a Canal 9 en la re-

transmissió del futbol. Però ha estat Francisco Camps qui ha arribat més lluny i qui ha actuat amb més determinació en aquesta matèria. Des que començà el procés, Acció Cultural ha vist com la Generalitat ha clausurat tres dels seus repetidors (a Alginet, la Llosa de Ranes i la Carrasqueta). El senyal de TV3 ha desaparegut ja a les comarques de l'Alcoià, Alacantí, Baix Vinalopó, pràcticament a tota la Costera i a una part de la Ribera Alta. I tampoc no arribaria a les comarques de Castelló i València si no fos perquè la justícia –almenys fins ara i tot esperant que es resolguen diversos recursos judicials– ha impedit a la Generalitat de tancar els repetidors que hi ha a les muntanyes del Bartolo (Plana Alta), a Perenxisa (Horta Sud) i al Mondúver (Safor). A més, el setge judicial ha estat acompanyat de tres sancions econòmiques a ACPV que, ara per ara, pugen a 700.000 euros. La intenció darrera del govern valencià és, segons que ha denunciat l'entitat, ofegar-la econòmicament.

Per avançar en aquest propòsit de liquidar les emissions de la televisió catalana al País Valencià, els dos darrers anys la Generalitat ha anat teixint una teranyina de declaracions de bones in-

El repetidor de TV3 a la Carrasqueta, a la

tencions, promeses i silencis que l'han portada a aconseguir el seu objectiu sense necessitat de retre comptes a ningú i, a més, responsabilitzar els altres de la desaparició de TV3. Com a teló de fons d'aquesta actuació, hi ha el canvi de la tecnologia analògica a la digital. Al llarg de tot el procés d'apagada de TV3, el govern Camps s'ha excusat en la necessitat d'avançar en l'ordenament de l'espai televisiu, coincidint amb l'anomenada *apagada analògica*. El govern valencià addueix que TV3 es veu des de fa 25 anys a l'altre costat del Sènia en situació d'alegalitat i que per això cal apagar-ne el senyal. Tanmateix, l'administra-

comarca de l'Alacantí, fou el primer de ser clausurat.

ció negligeix que en territori valencià poden sintonitzar-se molts canals que no disposen de llicència. I, tal com ha recordat ACPV, la Generalitat no ha actuat contra aquests canals amb la mateixa contundència.

La paella pel mànec. El govern Camps sempre ha tingut la paella pel mànec en tot aquest procés i ha actuat aplicant el ritme temporal que més li ha convingut políticament. L'anunci de l'expedient contra les emissions de TV3 al País Valencià va arribar el gener del 2007, quan començava el rumrum d'unes eleccions autonòmiques en les quals el PP aspirava a fagocitar les darreres despulls d'un blaverisme molt sensible a tot allò que sonara a *català*. Després, el tancament del primer repetidor, el de la Carrasqueta, arribà el desembre d'aquell mateix any, pocs mesos abans d'unes eleccions espanyoles en què els conservadors tenien el repte de consolidar el País Valencià com a bastió territorial del PP a l'estat espanyol. Posteriorment, el PP no ha amollat la pressió sobre Acció Cultural del País Valencià, a través de requeriments administratius periòdics, ordres de tancament o multes.

A tots aquests anants i vinents de l'executiu valencià, el govern català hi ha assistit com un convidat de pedra. Des de bon començament, la Generalitat catalana ha mirat de dialogar amb la valenciana per tal d'arribar a una solució tècnica i política. La bona voluntat del costat català, però, ha tingut resultats ben magres si sospensem les

Reciprocitat òrfena

El govern valencià, per boca del vice-president Vicente Rambla, ha mostrat, de cara a la galeria, predisposició a solucionar el problema de les emissions de TV3 al País Valencià. Tanmateix, diversos fets obliguen a mantenir una certa suspicàcia respecte a la voluntat real de l'executiu valencià de trobar-hi cap solució. Ben simptomàtic fou, per exemple, que aquesta qüestió ni tan sols fora tractada durant la primera trobada oficial –després de set anys– entre els màxims responsables polítics del Principat i el País Valencià. Montilla i Camps no van abordar la qüestió durant la reunió que van fer el 13 de maig passat, perquè el pre-

sident català sabia que en les relacions polítiques sempre delicades entre tots dos territoris, una menció a TV3 podia semblar una descortesia imperdonable. La qüestió de la televisió catalana va quedar aparcada en l'agenda dels grans temes dels dos mandataris.

Després d'això, els conservadors valencians encara han tingut l'oportunitat de retratar-se de nou. A final de maig, el Partit Popular va rebutjar a les Corts una proposició no de llei del grup de Compromís per demanar amb urgència al govern espanyol la concessió d'un nou múltiplex. El text, que va comptar amb el suport d'Esquerra Unida i PSPV-PSOE, instava l'executiu de Zapatero a resoldre en el termini de sis mesos els problemes que impedeixen una emissió estable de la televisió catalana.

JORGE GENCILLO

El primer intent de clausurar el repetidor de la Carrasqueta, el maig del 2007, es va trobar amb l'oposició de la societat civil.

L'apagada encén la solidaritat

D'ençà que el govern Camps emprengué les primeres accions contra l'emissió de TV3 al País Valencià, l'executiu del PP s'ha trobat amb el rebuig cívic, sindical i polític a aquesta actuació. I se l'ha trobat per la via de les paraules i dels fets. Entre aquests darrers, el més destacat fou la quasi ben bé heroica oposició dels 300 de la Carrasqueta, el grup de gent que el 27 de maig del 2007 impedí, amb la seua presència, que un funcionari de la Generalitat precintara el repetidor situat a la serra de la Carrasqueta, entre l'Alcoià i l'Alacantí. L'apagada d'aquest emissor es va consumir vuit mesos després, llavors sense avís previ i, per tant, sense possibilitat de reacció. Tot amb tot, aquell acte, sota la pluja i l'endemà passat d'un 25 d'Abril, va simbolitzar l'oposició cívica que l'embranchada institucional contra TV3 havia despertat.

D'una altra banda, les tres multes imposades (que sumen 700.000 euros) a Acció Cultural del País Valencià pel fet d'emetre de manera *alegal* el senyal de TV3 a través dels seus repetidors també han despertat la solidaritat de milers de persones. ACPV va organitzar una campanya d'acapte de diners per mitjà de la venda de reproduccions d'una obra d'Antoni Tàpies, amb l'objectiu de fer front a la primera multa. La iniciativa va tenir una molt bona acollida: l'entitat en vengué més de 20.000 a particulars, associacions de tota mena, partits polítics i sindicats. Molts d'aquests darrers, a més, han pres posició pública contra l'actuació del govern de Francisco Camps.

coses ara per ara: un terç dels televidents valencians ja no veuen TV3 i encara podrien ser més si no fos per la resistència judicial d'Acció Cultural.

Comptat i debatut, el procés negociador entre els responsables polítics valencians i catalans ha esdevingut un galimaties de converses ben poc fructíferes, en què l'administració valenciana amaga la nul·la voluntat

política d'arribar a cap solució, rere l'escut dels impediments tècnics. Les converses entre el govern del nord i el del sud van començar tan bon punt es formà l'expedient sancionador contra ACPV. La mobilització popular despertada al País Valencià arran de la perspectiva d'una possible apagada de TV3 va empènyer la Generalitat de Catalunya a reaccionar. Aleshon-

res començaren les converses entre tots dos governs. Vicente Rambla, portaveu del govern valencià, i Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació català, eren oficialment els encarregats de trobar-hi una solució. Des del Principat es proposava d'arribar a un acord de reciprocitat, gràcies al qual la televisió catalana poguera veure's al País Valencià en canvi que la televisió valenciana poguera sintonitzar-se a Catalunya. Era una proposta d'acord entre iguals, que va rebre el vist-i-plau del govern de Camps el novembre del 2007. Canal 9 es veuria a Catalunya, i TV3, al País Valencià.

De les paraules als fets. L'idíl·lic acord, però, no ho era tant. Només feia un mes que la Generalitat Valenciana s'havia mostrat disposada a l'acord de reciprocitat, i ja donava l'ordre de tancar el primer repetidor, el de la Carrasqueta. L'acció fou un colp d'autoritat que va deixar completament descolocat l'executiu català, que havia confiat en el cant de sirena de Rambla. Així i tot, i sota l'argument del respecte a les competències de cadascú, el govern català va atenuar les seues protestes per no molestar l'administració valenciana. "El contenciós és entre una entitat [Acció Cultural del País Valencià] que lluita per eixamplar la pluralitat dels mitjans de comunicació al País Valencià i el govern valencià. Des del govern de Catalunya no hi podem intervenir", va manifestar en aquell moment el conseller Tresserras, en una entrevista a EL TEMPS.

Després del tancament de la Carrasqueta, i dels que succeïren mesos més tard, les converses entre tots dos governs han continuat, però els resultats han estat ben magres. Com a gest de bona voluntat, la Generalitat de Catalunya, a través de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, va començar a emetre l'agost del 2008 el senyal de Canal 9 als territoris amb més densitat demogràfica del Principat. La iniciativa del govern Montilla, però, no ha estat corresposta a l'altre costat del Sènia.

I això, segons que ha afirmat reiteradament Vicente Rambla, ha estat per culpa del Ministeri d'Indústria

Francisco Camps i José Montilla es van reunir el maig d'enguany, però no van parlar de les emissions de TV3 al País Valencià.

espanyol. L'argument de la Generalitat Valenciana és que l'acord de reciprocitat només se signarà si el ministeri li atorga un nou múltiplex, és a dir, quatre nous canals a través dels quals es puguen emetre les televisions que l'administració valenciana desitja, entre els quals TV3. Sense el nou múltiplex, no pot haver-hi acord de reciprocitat, segons el PP. I, de moment, el ministeri no vol ni sentir parlar d'un nou múltiplex, per por que el demanen més comunitats.

El parany de la reciprocitat. L'argument de la reciprocitat no convenç tothom. Segons Acció Cultural del País Valencià, la Generalitat Valenciana utilitza la qüestió de l'acord de reciprocitat com "una excusa sota la qual amaga la seua manca de voluntat política" de permetre la recepció normal de TV3 al País Valencià. "No cal cap múltiplex nou per a permetre la recepció dels quatre canals catalans actuals", afirmen des d'aquesta entitat. Amb la transició des de la tecnologia analògica a la digital, cada comunitat autònoma té a disposició dos múltiples i a través de cadascun es poden

emetre quatre o cinc canals. Ara com ara, la Generalitat Valenciana només fa servir els canals d'un múltiplex, a través del qual es poden sintonitzar els canals públics (C9, Punt2 i 9/24). L'altre, en canvi, no és explotat. Des d'Acció Cultural proposen que part dels canals d'aquest segon múltiplex ara inutilitzat es destine als canals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais (TV3, 33, 3/24 i 300). "Si la Generalitat Valenciana tinguera voluntat real de permetre l'emissió d'aquests quatre canals catalans al País Valencià, podria fer-ho immediatament, simplement utilitzant els quatre o cinc canals de televisió en TDT lliures que té encara el segon múltiplex", expliquen des d'ACPV. "No és cap problema tècnic, sinó polític." A més, si s'arriba a concedir un tercer múltiplex, opinen des d'Acció Cultural, el govern Camps el "repartirà als mitjans de comunicació políticament afins a la dreta", que ara per ara ja copen bona part de la programació que es pot sintonitzar als televisors valencians.

Siga com siga, la hipotètica concessió d'un tercer múltiplex a la Generalitat Valenciana, si mai arriba,

no garantirà l'emissió de TV3 al País Valencià. O més ben dit, no garantirà l'emissió de tots els canals de la Corporació Catalana, tal com ocorre ara gràcies als repetidors de TV3. El govern valencià, d'ençà que començà a parlar-se de la reciprocitat, ha fet veure que té intenció d'arribar a acords amb les comunitats limítrofes, és a dir, Catalunya, però també Múrcia, Castella - la Manxa o Aragó. Això limitaria l'espai disponible per a les televisions catalanes i diluiria encara més la presència de les emissions en català en uns televisors ja prou castellanitzats. El saldo final seria la legalització de les emissions de TV3 al País Valencià –que sempre han funcionat en el marge de l'alegalitat per falta de voluntat política–, però la desaparició del senyal de 3/24, canal 33 i 300. La reciprocitat es convertiria, doncs, en un perillós atzucac. Per tot això, "l'única solució possible –apunten des d'ACPV– ha de ser una iniciativa legal que no s'haja de subordinar a la possibilitat de bloqueig del govern valencià".

Violeta Tena